

*Mưa lất phất, gió thu về lạnh ướt
Cali buồn...chạnh nhớ Đà Lạt xưa
Đôi thông lên xuống lá vàng rơi tả
Phủ kín giảng đường tình tự Spellman...*

*Đường mòn quanh co mùa Thu xào xạc
Chân bước vội như lảng tránh tình yêu
Sợi tóc đen dài che ánh mắt nai
Ê ấp trong gió, ngơ ngác tìm ai...*

*Cali mưa rơi lạnh ướt tâm hồn
Hoài cảm vương đầy kỷ niệm ngày xanh
Đà Lạt xưa vương niềm thương nỗi nhớ
Tuổi thơ ngây thời non trẻ mộng mơ...*

*Ca li rĩ rả Đà Lạt có buồn không
Mưa trong lòng nhớ tình bạn thân thương
Những mái đầu xanh nụ cười rạng rỡ
Nuôi nhiều mộng ước hướng về tương lai...*

*Vườn Thụ Nhân vương mỗi người một vẻ
Xây đắp mái trường muôn màu sắc thắm
Trồng cây người cho thật rạng danh
Người cha xưa hãnh diện với đàn con...*

*Rồi đám người trẻ vụt lìa xa xứ sở
Tứ tán phân ly khắp cả năm châu
Xa ngàn dặm tình đồng môn vẫn ấm
Nhớ mái trường xưa thầy cũ bạn hiền...*

*Trong đám bạn ta nhiều người nằm xuống
Ra đi nhẹ hồn không chút vấn vương
Như cánh hoa tàn bay theo gió thoảng
Chẳng còn biết chỗ nào hoa đã ngủ...*

*Còn chi nữa bên nhau nhắc chuyện cũ
Ly nước màu ngọc cho đời thêm tươi
Tiếng cười rộn vang không còn e ấp
Trên bảy mươi chuyện trò như bấp nỏ...*

*Ca li lất phất mưa gió lạnh lùng
Lòng vẫn ấm bởi tình bạn phủ che
Ly cà phê đen bạn hiền sum họp*

Chỉ còn chút tình sưởi ấm lòng nhau...